

Mất tâm

An Hoang Trung Tuong 2008-05-21 12:17

Page: 1

LƯU Ý: MỌI SAO CHÉP PHẢI GHI RÕ NGUỒN VÀ TÁC GIẢ

Nhời Trung Tướng

Bài trong hộp Triện Ngắn đương nhiên điều thể là phóng sự tùy bút chớ ỉa này kia. Đồng chí Cháu trong triện ngắn sau đây đương nhiên điều phải Trung Tướng. Trung Tướng điều mất tâm muộn thế.

Cháu mất tâm năm tròn hai mươi tuổi. Mẹ người ta hai mươi thì đầy hoài bão. Đâu như bác Gì Phú thì ngồi viết Cương Lĩnh Cộng Sản Đảng. Bác Gì Hữu thì Bưng Bưng Năng Hạ. Tệ lắm cỡ bác Gì Thành cũng biết xuất dương tìm Đường Kách Mệnh nơi chân giời góc bể.

Còn cháu, mẹ thú thực, rằng ở cái tuổi hai sọi, chỉ có mỗi khát vọng được mất tâm.

Hai mươi tuổi mà chưa mất tâm à? Nghiêm trọng quá.

Lỡ đâu hai một tuổi đoàn phát phải ra trận như anh Thạc chị Trâm, rồi dùng phát hy sinh nhật toẹt bởi một phát súng của đồng bào, thì mẹ đúng là số bốc cứt. Chết mà vẫn còn tâm thì chua xót ôi thôi chua xót.

Lỡ đâu hai hai tuổi chưa chết vì quê hương, mà chết vì cái xe buýt chạy lẩn đường, hay cành cây khô rớt phát trúng não bộ. Não nề ôi thôi não nề. Chết vẫn còn tâm với hàng hàng hoa trắng.

Lỡ đâu lỡ đâu lỡ đâu.

Cháu quyết định phải mất tâm bằng mọi giá không quá đắt đỏ. Chẳng hạn ba chục cuộc xe ôm là ngân khoản chấp nhận được.

Lặn một trăm ngàn trong túi sau, cháu đi kiếm chỗ phá tâm.

Cỡi con Ủây Tàu 100cc phạch phạch qua phố Tê mà lòng ruột cháu xồn xang như thể lượn ở bến Nhà Rồng dòm xuống boong tàu Tơ-rê-vi-lơ bốc khói thực dân thời đầu thế kỷ. Thấy các đàn anh bầu ở đây gái mú đứng đầy hè. Mất tân bởi một con bóp ế thì thật ê chề, nhưng chả ê chề bằng xuống địa ngục rồi mà tân vẫn chưa mất. Thôi đành, í a thôi đành, thôi đành rắm mắt đưa chân.

Cháu chạy chậm chậm được đâu chừng hai trăm thước thì nghe tiếng phạch phạch ngay cạnh. Rõ ra tiếng máy của một con cũng Ủây Tàu 100cc chạy không ga. Linh cảm không uýnh lửa giai tân bao giờ, hẳn nhiên rồi, đó là một con mái.

Con mái hơi già, có thể đã trên ba sợi hoặc hơn tí ti. Dưng tinh thần quyết tâm mất tân của cháu điều cho phép cháu lằng nhằng. Mái nào chả là mái. Không lẽ thiên kim tiểu thư thì có tư cách mái hơn một cụ nạ dòng? Máu cháu bốc rần rật trong các động tĩnh mạch, nhất là tại các vùng nhạy cảm như đầu ngón tay hoặc một số chỗ khác mà vì tế nhị cháu không muốn kể.

Không dòm kỹ con mái, cháu cũng biết chắc cháu sẽ mất tân vì nó, cho dù nó có là một con ngựa mái, hoặc thậm chí một chiếc công nông mái. Mẹ đứng trước triển vọng một cuộc mất tân thì ta cũng điều có nhiều sự chủ động đâu nhỏ.

Con mái chạy bên cháu chừng chục thước, rồi đột ngột quay sang nhoẻn cười. Với nhiều vị đáng mến thì quả cười này là vô cùng nhớ nuốc, ướp, đại khái là rất buồn thủ điều thể tả được, dung với cháu nó đang là cứu cánh.

Theo gợi ý từ trước bởi các bậc đàn anh, cháu hỏi, nhiều em? Con mái giả nhời, cho em tám xịch nhé, em bao phòng. Dù đã mừng tác thử vì giá của cú phá tân rẻ hơn dự kiến tới hai chục ngàn, thì cháu vẫn buông một phát mặc cả, sáu chục thôi em. Con mái lúng liếng cười, theo em nhé.

Ừ thì theo.

Đó là một Quảng Đường Dài Lộng Gió như trong bài hát gì của tay gì bên Khoai Tây, cứ như thể cháu đang tìm ra chân lý. Điều hiểu chân lý khi xưa của bác Gì Quốc tươi đẹp cách nào, đừng mà cháu chắc hẳn nó cũng chỉ nâng cánh tâm hồn ta cỡ đó thôi. Ta sắp mất tâm. A ha ha.

Con mái dẫn cháu tới một nhà nghỉ bàn tiện. Ừ thì bàn tiện. Ta cần mất tâm hay cần một khuê phòng rèm hồng máy lạnh? Khó điều gì cho một câu giả nhời đúng. Cháu điều nhớ cái ga giường màu gì, ti-vi có phát bài Vùng Giời Đông trong mục thời sự hay không, thậm chí điều nhớ cả cái lối con mái tụt cho cháu chiếc quần bò hiệu Jong Hua thế nào. Mất tâm đương nhiên hệ trọng hơn nhiều so với quần bò ti-vi ga giường và vận mệnh dân tộc, phỏng ạ?

Đến đoạn này thì cháu tự kiểm duyệt cắt con mẹ nó đi. Dù sao văn bựa cũng cần những nguyên tắc không bựa. Cái chính là sự bựa của ta phải nằm trên sự bựa cuộc đời. Điều phải cái gì bựa cũng bựa. Sến quá nhỉ?

Xong xuôi, cháu giả tiền, bo thêm cho con mái một chục ngàn, băng quơ cháu mới hỏi, em nhiều tuổi? Con mái bầu rằng, con giai em nhớn rồi. Cháu mới bầu, nhớn là nhớn thế nào? Con mái cười cười, con giai em hăm bốn tuổi.

Địt mẹ, cháu buột mồm, con em hơn anh bốn tuổi.

(@2007)

COMMENTS